

И ти мълчишъ! Ти си длъжна, бѣдна,
 Да си мяташъ на скръбъта покривка,
 Да излизашъ прѣдъ тълпата ледна
 Съ адъ въ душата, — на лице съ усмивка.

Само азъ ги знаж какво значатъ
 Тезъ усмивки, като мразъ студени,
 Тие влажни очи, що не плачатъ,
 Тезъ въздишки по лице разлѣни...
 1888.

XXXI.

КОГАТО СИ САМЪ.

Горчивъ е живота когато си самъ,
 Когато свѣтътъ се отъ тебе чуждѣ,
 Когато въ душа ти небесниятъ пламъ,
 Кат' ламба безъ масло, печално мъждѣ:

Когато въвъ цѣль свѣтъ открита душа
 Неможешъ да найдешъ — ти своята да кажешъ,
 Усѣщашъ измѣна и виждашъ лъжа,
 Тамъ дѣто горещо участие тражишъ,

Какъ мъчно тогасъ се живѣй на свѣта!
 Огчаяние мрачно въвъ тебъ се пробужда.
 Ти чувствовашъ страшна на вредъ тѣснота,
 И цѣла вселенна за тебе е чужда.

Незнайшъ къмъ кого ти рѣка да прострѣшъ,
 Кому ти да вѣрвашъ, еждѣ да се плачешъ,
 Нито дѣ да идешъ и дѣ да се спрешъ —
 Помазанъ, утруденъ отъ товара що влачишъ.

Макаръ ти да бждешъ, и бодъръ, и якъ,
 И съ горда привичка да криешъ тегло си,
 Но има минути, въ които челякъ
 Неволно утѣха, съчувствие проси.